

Bespreking van Vlaams Filmpje 'slapen in de armen van een boom' van Ludo Enckels, lid van het Lappersfort-beschermcomité (gelijkenissen met Lappersfortbos en Hoppebos niet toevallig en als je Vlaanderen als een reuzenstad omschrijft dan wordt om de 36 dagen her en der 18 ha bos weggehakt...)

Hanne - het jongere zusje van Lies - één van de ex-bezetsters van het bedreigde Reuzenbos schrijft een ultieme brief aan de minister. Toen het bericht dat het bos zou verdwijnen, bekend raakte sloeg het in als een bom. De grote mensen van Lies haar straat begonnen meteen een Comité voor het Behoud van Reuzenbos op te richten. Lies en Hanne liepen door de straten van hun buurt vol overtuiging en goede bedoelingen in een nooit eerder zo eensgezinde buurt. Als zoveel mensen dat willen, zal het bos wel altijd blijven, dachten ze in het begin...Sinds het gerecht met zware geldboetes dreigde, luwde het protest een beetje en werden de mensen een beetje behoedzamer als ze vergaderden of aan een protestwandeling deelnamen. Sinds de bezetting van het Reuzenbos had de buurt van Lies en Hanne iets van een oorlogsgebied. Altijd veel politie en grote blauwe overvalwagens die rondreden in de stad. Op een dag verzamelde de politie zich bij de ingang van het bos om de bezetters eruit te drijven. Een indrukwekkende hoeveelheid blauw, helmen, wapenstokken. Maar nog voor ze het bos in konden duiken, liep de buurt te hoop en versperde de weg. Omdat er zoveel mensen waren besloot de burgemeester zijn troepen terug te trekken en nog een keer overleg te plegen. Er werd overleg gepleegd. Heel veel overleg, met heel weinig resultaat. De bezetters bleven in Reuzenbos. Maar op de achtergrond bleef ook de dreiging van motorzagen, bulldozers, plannen voor straten en gebouwen. De eigenaar van het bos wilde dat de bezetters zouden verdwijnen. Tenslotte was het zijn bos en de wet was de wet. Hij wilde het bos wel verkopen, aan wie er het grootste bedrag voor wilde neertellen. Maar ook degene die er het meeste wilde voor betalen, wilde Reuzenbos laten verdwijnen. 'Geld is een ziekte' zei Lies vaak...Het leek wel of het hele land een rol speelde in het drama van het Reuzenbos. De pers kwam met heuse camera's en deurwaarders in stijve pakken doken op te midden van het groen. Politici gingen vlijmscherpe discussies aan. De burgemeester probeerde te bemiddelen en een minister kwam met de bezetters praten. En op 1 dag vroeg in de ochtend werd het bos dan toch ontruimd. De ontruiming van het bos was één van de hoofdpunten van het nieuws. Je zag hoe de bezetters naar overvalwagens gedragen werden. Lies stak 2 vingers op, het V-teken, voor victorie...

" Mijnheer, de minister, Ik schrijf U omdat ik niet meer weet wat ik kan doen om Reuzenbos te redden. U bent mijn, onze laatste hoop. Zonder twijfel bent u op de hoogte van ons probleem, want het gevecht voor het behoud van het bos is al vaak in het nieuws geweest. Reuzenbos ligt niet zo heel ver van ons huis. Wij, hebben er vaak gespeeld. Als je Reuzenbos heel goed kent, zoals wij, dan weet je dat dit bos niet mag verdwijnen. Op school horen we vaak over de oerwouden die vernietigd worden, de luchtvervuiling, het broeikas-effect en zo. Daarom kan ik helemaal niet begrijpen waarom Reuzenbos ook zou moeten verdwijnen. Het bos is van een heel rijke meneer en die wil er heel veel geld voor. Voor ons is dat bos heel veel waard en ik wil heel graag mijn hele spaarpot aan u geven als u niet genoeg geld hebt om het bos te kopen. Er is heel veel wat ik niet begrijp mijnheer de minister. Hoe kan het nu dat een bos misschien zal verdwijnen als zoveel mensen het willen behouden? En hoe kan het dat Lies, die echt een heel goed mens is naar de gevangenis moet en gestraft zal worden ? Omdat ze in dat bos ging wonen om te tonen hoe graag de mensen dat stuk groen willen behouden ? Om te tonen hoeveel ze ervan houden, hoe erg ze dat stukje groen nodig hebben ? Ik hoop, mijnheer de minister, dat u nu beter begrijpt wat hier eigenlijk gebeurd is. En dat Reuzenbos mag blijven. Heel erg bedankt dat u mijn brief hebt willen lezen. Ik hoop dat u een goede oplossing zult vinden." Hanne

Hanne mijmert in zichzelf en denkt : 'Ja wij zijn de vrienden van het bos, van deze wereld vol levende wezens, waarin we zoveel plezier beleefden, zoveel droomden. Als ik niet zo jong was, dan was ik ook de hele tijd in het bos gebleven. Heel veel vraagtekens heb ik bij dit gebeuren in dit grootse levende bos : bij de vraag waarom iets dat zo duidelijk, zo simpel is zo moeilijk kan opgelost worden. Het comité heeft toch duidelijk aangetoond dat er in de stad ruimte genoeg is voor de kantoren die hier moeten komen, dat er zelfs flink wat leegstand is....' Lies die twee dagen later thuis is herinnert zich de babbel met haar papa : 'Denk toch aan je toekomst !' zei papa. 'Welke toekomst hebben we als ze elk stukje bos gaan vernietigen?' 'Je kunt niet altijd winnen,' probeerde papa haar tot andere gedachten te brengen... (met dank aan Uitgeverij Averbode voor dit mooie Filmpje - VF, jaargang 75/16 : 6.5.2005)